

РЕШЕНИЕ

№ 2595

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 23.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **394** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], с адрес: [населено място],[жк], вх. Д, ет. 4, ап. 62, представлявано от В. Д. – Управител, подадена срещу Решение № ПИ-378/23.12.2021 г. на Е. М. Н. – Директор на ТД на НАП, с което е оставена без разглеждане като недопустима жалбата на дружеството срещу Разпореждане с изх. № С210022-137-0008107/08.12.2021 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място].

В жалбата се твърди, че административният орган неправилно е приел, че спорът е разрешен с влязло в сила съдебно решение на АССГ, постановено по административно дело №11113/2020 г. Твърди се, че предмет на оспорване по административно дело № 11113/2020 г. по описа на АССГ е бил друг административен акт – Решение № ПИ-359/30.10.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], с което е отхвърлена жалба срещу Разпореждане № С200022-137-0008381/16.10.2020 г., издадено от Б. И. – публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място]. Излага доводи, че мотивите на съдебното решение не се ползват със сила на присъдено нещо. Счита, че оспореното по настоящето дело решение е незаконосъобразно. Позовава се на изтекла погасителна давност на задълженията на дружеството за 2010 г., установени с РА №[ЕГН]/18.11.2011 г. Подробни съображения излага в депозираната жалба. От съда се иска да отмени Решение № ПИ-378 от 23.12.2021 г. на Директора на ТД на НАП. В съдебно заседание

жалбоподателят, редовно уведомен не се явява и не изпраща представител. Не претендира разноски.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., редовно призван се представлява от юрисконсулт К., моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, като постанови решение, с което да остави в сила Решение № ПИ-378/23.12.2021 г. на Директора на ТД на НАП [населено място] като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност при евентуална претенция за отправено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор Ц., която счита жалбата за недоказана.

Административен съд-София град, намира за установена следната фактическа обстановка:

В Териториална дирекция на Национална агенция по приходите, [населено място] /ТД на НАП, [населено място]/ е образувано Изпълнително дело /ИД/ № 22120005998/2012 г. срещу [фирма], ЕИК:[ЕИК] за принудително събиране на публични държавни вземания.

С оглед обезпечаване на публичните задължения, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № 2553-00-1339/21.04.2012 г. е наложен запор върху движими вещи /ППС и МПС/ - 10 бр., собственост на длъжника, както и запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], ТБ [фирма], ТБ [фирма], ТБ „А. Банка – клон България“, ТБ [фирма].

С последващо ПНОМ изх. № 5998/2012/000067/08.07.2015 г., е наложен запор на длъжника върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в 29 търговски банки, както и запор върху ценни книжа: а/ държавни, б/ налични и в/ безналични.

С ПНОМ изх. № С170022-022-0067199/08.11.2017 г., е наложен запор на длъжника върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се във всички търговски банки, както и запор върху притежаваните от лицето ценни книги: всички безналични ценни книжа, притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар.

На 15.09.2020 г. в ТД на НАП [населено място], е постъпила молба/възражение с вх. № С200022-000-0417178/15.09.2020 г., от [фирма], с която е претендирано изтекла погасителна давност по отношение на публичните задължения, установени с Ревизионен акт №[ЕГН]/18.11.2011 г. по описа на ТД на НАП [населено място]. С Разпореждане с изх. № С20022-137-0008381/16.10.2020г. е постановен отказ за отписване на вземанията.

Постановеният отказ е обжалван пред Директор на ТД на НАП [населено място], който с Решение № ПИ-359/30.10.2020 г. е оставил без уважение жалбата на длъжника срещу Разпореждане с изх. №С20022-137-0008381/16.10.2020 г.

Решение № ПИ-359/30.10.2020 г. е оспорено пред АССГ, образувано е административно дело № 11113/2020 г. По посоченото дело е постановено Решение №

925/16.02.2021 г., в което съдът е разгледал въпросът за давността на публичните задължения, установени РА № [ЕГН]/18.11.2011 г. Съдът е приел, че са погасени поради изтичане на абсолютната 10 – годишна давност, публичните задължения за 2009 г., като публичните задължения за 2010 г. и 2011г., не са погасени, поради изтичане на абсолютната 10 годишна давност. В постановения съдебен акт е посочено, че задълженията за 2010 г. са дължими за 2011 г., следователно за тях давността започва да тече от 01.01.2012г. и изтича на 31.12.2021г.

Впоследствие в ТД на НАП [населено място], е подадена молба/възражение с вх. № 53-06-8535/01.11.2021 г., с която длъжникът е поискал отново погасяване по давност на публичните задължения, установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011 г. По отправеното искане, публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане с изх. № С210022-137-0008107/08.12.2021 г.

С разпореждането от 08.12.2021 г., публичният изпълнител при ТД на НАП [населено място] е отказал да погаси по давност публичните задължения, установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011г., подробно описани в позиция от № 1 до № 18, на стр. 2 и 3 в разпореждането.

С жалба с вх. № 53-06-9760/13.12.2021г., длъжникът е обжалвал Разпореждане с изх.№С210022-137-0008107/08.12.2021г., с изложени доводи, че публичните задължения, установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011 г. за период 2010 г. са погасни, с изтичането на абсолютната 10-годишна давност.

Във връзка с депозираната жалба е постановено Решение № ПИ-378/23.12.2021 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], със същото тя е оставена без разглеждане като недопустима.

Изложени са доводи, че със съдебно решение № 925/16.02.2021 г., постановено по административно дело № 11113/2020 г. по описа на АССГ, съдът е разгледал въпросът за давността на публичните задължения, установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011 г., приемайки, че погасени поради изтичане на абсолютна 10 годишна давност са тези от 2009 г., като публичните задължения за 2010 г. и 2011 г. не са погасени, поради изтичане на абсолютната 10 годишна давност. Прието е, че задълженията за 2010 г. са дължими за 2011 г., следователно за тях давността за същите е започнала да тече от 01.01.2012 г. и същата изтича на 31.12.2021 г.

В тази връзка от административния орган е прието, че е налице предпоставката на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК, аналогична на нормата на чл. 159, т. 6 от АПК, т.е. че спорът е решен вече с влязло в сила съдебно решение, поради което депозираната жалба е оставена без разглеждане като недопустима.

При така установената фактическа обстановка и доказателства, Съдът достигна до следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е връчено на жалбоподателя на 30.12.2021 г., видно от приложеното известие за доставяне /л. 14/. Жалбата е подадена на 06.01.2022 г., видно от поставения върху същата входящ номер, т.е в законоустановения срок за оспорване на административния акт, лично от жалбоподателя при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното Решение № ПИ-378/23.12.2021 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК и в изискуемата писмена форма. Същото е мотивирано, като в производството по

издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Между страните няма спор по фактите, в случая публичните задължения на оспорващото дружество са установени с влязъл в сила РА № [ЕГН]/18.11.2011 г. задължения за Д., ДОО, НЗОК, УПФ И ФГВРС за 2009 г., 2010 г. и 2011 г., както и че задълженията не са платени.

В нормата на чл. 168 от ДОПК, лимитативно са изброени способите за погасяване на публичните задължения, един от които е и изтичането на давностен срок. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен срок, считано от 1 януари на годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Давностният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за най-старото задължение започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати задължението, т.е от 01.01.2012 г. и изтича на 31.12.2021 г.

Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, давността спира с налагането на обезпечителни мерки. В конкретния случай безспорно се установи, че за изпълнение на задълженията на [фирма], установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011 г. са наложени обезпечителни мерки с ПНОМ изх. № 5998/2012/000067/08.07.2015 г. /запор върху вземания на длъжника в банки и ценни книжа/, като с налагането на мерките, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК е спрял давностният срок за погасяване на задължението. В случая това е и приложимата законова норма. Съгласно чл. 202, ал. 1 от ДОПК, запорът върху вземанията се извършва чрез връчване на запорно съобщение до компетентните търговски банки, като запорът се смята за наложен от датата и часа на връчване на запорното съобщение на банката.

В тази връзка предвид спирането на давностния срок с налагането на обезпечителни мерки, не може да се приеме, че с изтичането на срок от пет години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да бъдат платени задълженията по посочения РА за 2009г., 2010 г., 2011 г. са погасени. Именно поради това както се посочи по-горе, приложима е нормата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

Жалбата е основателна относно публичните задължения за 2010 г. Безспорно от събраните по делото доказателства, включително от постановеното съдебно решение № 925/16.02.2021 г., постановено по административно дело № 11113/2020 г. по описа на АССГ, се установява, че задълженията за 2010 г. са дължими от 01.01.2011 г. и давностният срок за тях изтича на 31.12.2021г. Този факт се потвърждава и от Решение № ПИ-359/30.10.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място].

Следователно към датата на издаване на Разпореждане с изх. № С210022-137-0008107/08.12.2021 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], публичните задължения за 2010 г. и 2011 г., установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011 г. не са били погасени по давност и не са били налице предпоставки за отписването им по давност. Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК вр. с § 2 от ДР на ДОПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на неговото издаване. Нормата на чл. 142, ал. 2 от АПК, е предвидено, че установяването на нови факти от значение за производството по делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. В случая към този момент за вземанията за 2010 г. абсолютната давност е изтекла на 31.12.2021 г. Дори и да се възприемат доводите на публичния изпълнител, изложени в оспореното разпореждане, че този срок изтича на 12.03.2021 г., то към датата на

проведеното съдебно заседание с даден ход по същество – 23.03.2022 г. абсолютната давност е изтекла.

В тази връзка доводите за недопустимост на жалбата относно публичните задължения за 2010 г. са неоснователни и необосновани, поради което обжалваното разпореждане следва да бъде отменено и административната преписка да бъде върната на административния орган за отписване на задълженията, като погасени по давност.

Така мотивиран и на основание чл. 161, ал. 1, изречение трето, във връзка с чл. 144, ал. 1 във връзка с чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, съдът,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-378/23.12.2021 г., Директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без разглеждане жалба на [фирма] с вх.№53-06-9760/13.12.2021г. срещу Разпореждане изх. № С210022-137-0008107/08.12.2021 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], с което не е прекратено поради изтекла давност събиране на вземанията му за публични задължения за 2010г., установени с РА №[ЕГН]/18.11.2011г. като недопустима.

ВРЪЩА преписката на Директора на ТД на НАП [населено място] за произнасяне с акт по същество, съгласно задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона в мотивите на настоящето решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: